

Frå mine landpostbud-dager 1910 – 1918.

Av Johan O. Sørлие.

XVIII

Ei natt i april 1917, då jeg etter dagens postgang oppover Laksfjorddalen hadde stansa i Sørli for å påbegynne retur neste morgen, hadde det falt en masse snø. Det var ingen som hadde gått mellom gårdene i Laksfjord. Så jeg måtte som første ferdamann grynne i nysnøen som var omtrent en halv alen djup. Det gikk et halvt døgn til å komme ned til Laukhella. Men da var jeg segneferdig av tretthet og utmattelse. Og det gjorde virkelig godt i kropslig henseende etter den turens harde påkjenning å kunne stanse og kvile meg i et varmt hus hos Johnsgård til neste morgen.

En annen gang omkring 14 dager seinere hadde jeg tur i Nord—Senja ruta. Då det var stygt vær og dårlig føre gikk heile dagen og noe av natta med til denne tur. Del var midnatt da jeg på tilbaketuren rodde over sundet. Jeg landet i Lars Olsa støa kor jeg den gang under oppholdet på Finnsnes brukte å ha min båt. Det var fjære sjø. Og det lå større og mindre isblokker frå sjøkanten til flomålet ført dit frå Laksfjord med strømmen eller vestavinden. Og da folk nå sov søtelig i ”John Blunds” armer, var det intet menneske som kunne hjelpe meg med i sette opp båten. Jeg brukte alle de krefter jeg hadde med å dra den opp. Det gikk seint men det gikk fram likevel. Men då jeg hadde fått den et stykke opp, kjente jeg plutselig en stikkende smerte i hjerteregionen. For kvert åndedrag og kvar liten bevegelse av kroppen gjorde det smertelig vondt. Jeg tenkte: ”Slår hjertet klikk her og sjøen flør over meg, er mi livssaga ute som postbud og menneske. Heldigvis gikk det ubehagelige stinget i brystet bort litt etter litt. Og da jeg kjente meg heilt god igjen dro jeg båten opp. Det gikk som sagt sent, men det gikk fram likevel. Og tilslutt var den plassert oppom isblokkene eller med andre ord over flomålet.